

ת"פ 51586/09/11 - מדינת ישראל נגד רן חיים פיכמן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 51586-09-11 מדינת ישראל נ' פיכמן
בפני כב' השופט בכיר יצחק יצחק

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רותם חזן נגד רן חיים פיכמן
הנאשמים	ע"י ב"כ עו"ד צ'רלי סבג

הכרעת דין

מבוא

1. הריני מורה על זיכוי הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק הסביר.
2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל שני אישומים. במסגרת האישום הראשון ייחסה התביעה לנאשם עבירות של מעשה מגונה באדם שלא על פי סעיף 345, עבירה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ועבירה של הטרדה מינית, עבירה לפי סעיף 3(א)(3) + 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח - 1998. במסגרת האישום השני ייחסה התביעה לנאשם עבירות של איומים והטרדת עד, עבירות לפי סעיף 192 ו-249 בהתאמה לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
3. חלקו הראשון של האירוע התרחש כשלושה שבועות עובר לתאריך 22.7.09 בשעה שאינה ידועה, בעת שהנאשם ביקר בבית המתלוננים ס.ח (להלן: "המתלוננת") ובן זוגה ד.ח. (להלן: "המתלונן") שהינם חברי ילדות של הנאשם. נכנס הנאשם למטבח בו שהתה המתלוננת לבדה כאשר המתלונן נשאר בגינת הבית. באותן הנסיבות, ביצע הנאשם מעשה מגונה במתלוננת ללא הסכמה בכך שהגיח מאחוריה, חיבק אותה, נגע בחזה מעל חולצתה בשתי ידיו, העביר את ידיו על איבר מינה וליטף את ישבנה מעל לבגדיה וזאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. משהסתובבה המתלוננת והבחינה כי מדובר בנאשם ולא בבן זוגה, נבהלה והבהירה לנאשם כי אינה מסכימה להתנהגות זו.

4. בהמשך לנסיבות אלה, הטריד הנאשם מינית את המתלוננת בכך שהציע לה הצעות חוזרות בעלות אופי מיני, כך שאמר לה: "אני רוצה לפנק אותך, להראות לך את החיים הטובים, אני אקח אותך לבית מלון או לצימר, מה שתבחרי, ואז תראי מה זה פינוק". הנאשם הוסיף להטריד את המתלוננת כשהתקשר אליה ושוב שאל אותה לגבי בית מלון, למרות שזו שבה והבהירה לנאשם כי אינה מעוניינת וניתקה את השיחה.
5. בתאריך 22.7.09 בשעה 18:30 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לבית המתלוננים, וכשנותר לבדו עם המתלוננת, ביצע בה מעשה מגונה, בכך שחיבק אותה, ליטף את ישבנה מעל בגדיה, וזאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.
6. חלקו השני של האירוע מהווה המשך לאירועים שתוארו לעיל ואירע ביום 27.7.09 בשעה 15:58 לאחר שהנאשם זומן לחקירה בתחנת המשטרה, התקשר הנאשם אל המתלונן ואיים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו בכך שאמר לו: "אתה תצטער ששלחת את הס. לפתוח לי תיק. אני מחר הולך להפוך את הקערה על פיה. יש לי מספיק כסף ועורכי דין בשביל לצאת מזה ואני אדאג לשלוח לך אנשים, אני אדאג שיטפלו בך". והכל בכוונה להפחידו או להקניטו. במעשיו, הטריד הנאשם את המתלונן, בנוגע להודעה שמסר או עומד למסור בחקירה על פי דין.

פרשת התביעה

7. המתלוננת מסרה בהודעתה במשטרה (נ/2) כי שלושה שבועות קודם הגשת תלונתה אירע המקרה הראשון שבמהלכו הנאשם ביצע בה מעשה מגונה. על פי הודעתה, הנאשם הגיע לביתה וישב עם המתלונן בחצר הבית. הנאשם נכנס לביתה של המתלוננת, עמד מאחוריה, חיבק אותה והחל לגעת בחזה מעל החולצה, ואז נגע באיבר מינה מעל בגדיה, תוך שהוא מלטף את ישבנה. לדברי המתלוננת, כשהסתובבה וראתה שמדובר בנאשם ולא בעלה, גערה בנאשם, וביקשה ממנו לצאת החוצה. בהמשך, אמר לה הנאשם כי ברצונו לפנק אותה ולהראות לה "את החיים הטובים".
- (עמ' 1 להודעה נ/2, שורות 5-16).
8. באשר לאירוע השני, הכולל התנהלות דומה, הודיעה המתלוננת בהודעתה כי ביום 22.7.09 הנאשם הגיע לביתה, וכשהמתלונן יצא אל עבר ביתו של שכנם, ניגש אליה הנאשם ונגע בישבנה מעל בגדיה.
9. בעדותה בביהמ"ש סיפרה המתלוננת כי היא מכירה את הנאשם מגיל 15. בשלב מסוים, הנאשם עזב את הארץ ושהה באוסטרליה. עם שובו ארצה, חודש הקשר בין הנאשם למתלוננים, כשלטענת המתלוננת היה מדובר בקשר ידידותי בלבד.
- (פרוטוקול מיום 19.3.13, עמ' 6, שורות 21, 23-32 ועמ' 7).

10. המתלוננת העידה, כי היתה נסערת, וסיפרה על מעשיו של הנאשם למתלונן אשר היה גרושה באותה עת. לדבריה, דיווחה למתלונן על **שני האירועים**, וזאת על מנת שלא לאפשר הגעתו של הנאשם בעתיד לביתם. אשר על כן, המתלונן התקשר לנאשם והודיע לו כי אין ברצונו להיות בקשר עמו ושלא יתקרב אל המתלוננת.

(עמ' 7, שורות 10-11).

11. באשר לטיב היחסים בין המתלוננת לנאשם, הכחישה המתלוננת כי היתה בקשר כלשהו עם הנאשם עת שהה באוסטרליה. המתלוננת אישרה, כי הנאשם קנה לבנה תפילין לרגל בר המצווה, ולדבריה, הנאשם לא נטל כל חלק, כפי שהוא טוען, במימון בר המצווה, או תמיכה כספית אחרת כלשהי.

(עמ' 10, שורות 1, 2-17, 28-29, עמ' 11, שורה 1, עמ' 12, שורות 28-29, עמ' 13, שורות 7-9).

12. בדו"ח העימות ת/2 מפרטת המתלוננת את סדר האירועים כעולה מכתב האישום. לדבריה, הנאשם עזר לה בכל הקשור לתמיכה בבר המצווה של בנה, אלא שבמעשיו חצה את הגבול. הנאשם במסגרת העימות הכחיש את המעשים המיוחסים לו, תוך שהוא מטיח כנגדה כי חברה, המתלונן, חולה בנפשו. לדברי הנאשם, המתלוננת סיפרה על הצרות שיש לה מהמתלונן, אשר ממנו התגרשה פעמיים.

13. בהודעתו במשטרה נ/1 מסר המתלונן כי הוא מכיר את הנאשם מגיל 15, והקשר ביניהם נותק משום שהנאשם עזב את הארץ לאוסטרליה. לדבריו שניהם היו חברים מגיל 15. בתאריך 22.7.09 הגיע הנאשם לביתם, ובשלב כלשהו עזב המתלונן את החצר והלך לשכנו. לאחר שהתעכב אצל השכן כחצי שעה, חזר לביתו. לאחר כשעתיים, סיפרה המתלוננת למתלונן כי הנאשם אשר ביקר אצלם בפעם הקודמת, הציע לה לבוא עמו לבית מלון. באותו מעמד, המתלוננת ביקשה ממנו לעזוב את ביתם, וזאת לנוכח דבריו אלה. המתלונן מוסיף בהודעתו במשטרה, כי ביום מסירת ההודעה, דהיינו 22.7.09, כאשר המתלונן הלך לבקר את שכנו, אמרה לו המתלוננת כי הנאשם נגע בישבנה של המתלוננת. לאחר ששמע זאת המתלונן, התקשר לנאשם ואמר לו כי המתלוננת סיפרה על ההתרחשות שהיתה, ואם יתקרב לביתם עוד פעם אחת, אזי "יגמור עליו". המתלונן מוסיף ואומר בהודעתו את הדברים הבאים:

"אני יודע שהיום הוא נגע לה בישבן, אבל היא לא סיפרה לי אם בפעם הקודמת הוא נגע. אולי היא לא סיפרה לי כי היא יודעת שאני אדם חמום מוח".

(הודעה במשטרה נ/1, שורות 8-12, עמ' 2, שורות 20-36, שורות 39-41).

14. בעדותו בביהמ"ש העיד המתלונן, כי הנאשם היה חבר ילדות שלו, וכשעזב את הארץ לאוסטרליה הקשר עמו נותק. המתלונן סיפר, כי ביום 21.7.09, הנאשם הגיע לביתו. בשלב זה, הלך המתלונן לשכנו, וכשחזר סיפרה לו המתלוננת כי הנאשם נגע בישבנה, וכן סיפרה לו כי שלושה שבועות קודם לכן הנאשם הציע למתלוננת לבוא עמו לצימר ובית מלון, וכי "יעשה לה טוב". כמו כן, הוסיף כי אמרה לו שהנאשם נגע בחזה.

(פרוטוקול מיום 19.3.13, עמ' 15, שורות 21-22).

עמוד 3

15. המתלונן הוסיף, כי ביום 27.7.09 התקשר אליו הנאשם, ואמר לו כיצד הוא מעז לשלוח את המתלוננת להגיש נגדו תלונה, וכי הוא יהפוך את הקערה על פיה, שכן יש לו כסף לסוללת עורכי דין, והוא ידאג כי אלה יגיעו אליו.

פרשת ההגנה

16. הנאשם העיד אף הוא כי הוא מכיר את המתלוננים מגיל 14, וכי המתלונן היה חבר קרוב שלו. לדבריו, לנוכח קשיים משפחתיים וכלכליים שהיו למתלוננת, דאג לעזור לה רבות, וזאת גם בדברים האלמנטריים שכללו בגדים ואוכל. הנאשם הדגיש, כי פעל עבור המתלוננת רבות ונהג כלפיה בחסד רב. עוד הוסיף הנאשם, כי המתלונן היה חייב כספים רבים, עד כי עבריינים הטרידוהו בגין חובות כאלה ואחרים. עוד הוסיף הנאשם, כי דאג למימון בר המצווה של המתלוננת עקב מצבה הקשה. כך למשל, דאג לאולם, רכישת תפילין וטלית, ועוד דברים נוספים. הנאשם מכחיש מכל וכל כי נגע במתלוננת בדרך כלשהי, או איים על המתלונן. עוד הוסיף הנאשם, כי מדובר במתלוננת שסובלת מבעיות בתחום הנפש, תלותית, מה גם שלמתלונן יש השפעה שלילית עליה. לדבריו, סירב להלוות כספים למתלונן, וסירוב זה גרם לכעס רב מצד המתלונן כלפיו.

17. בהודעתו במשטרה מיום 29.7.09 מסר הנאשם, כי הוא והמתלוננת דיברו על יחסו המשפיל של המתלונן כלפי המתלוננת. עוד הדגיש, כי מערכת היחסים בין המתלונן למתלוננת היתה עכורה, וכי המתלוננת סיפרה לו על כך.

(הודעתו במשטרה ת/1, שורות 2-3, 8-9, ועמ' בעמ' 2).

18. הנאשם אף העיד, כי לנוכח מצבה הכלכלי הקשה של המתלוננת, נהג הוא לשלם למוסדות בית חב"ד על מנת שיספקו למתלוננת מזון. לדבריו, בכל פעם שפנתה אליו המתלוננת לבקש הלוואה, נעתר לה. עוד הוסיף הנאשם, כי כאשר הגיע לביתה של המתלוננת, המתלוננת בכתה וחיבקה אותו, תוך שהיא מספרת לו על מערכת יחסיה הכושלים עם המתלונן, שכאמור התגרשה ממנו פעמיים. לדבריו, חיבק אותה כאקט של אמפתיה, ולא מעבר לכך. עוד הוסיף הנאשם, כי המתלונן התקשר אליו ואיים עליו.

(פרוטוקול מיום 19.1.14, עמ' 23, עמ' 24, שורות 1-8, 13-16, עמ' 25, שורות 1-2).

19. עד ההגנה 4, יעקב איתן, מנהל מרכז החסד בבית חב"ד, מסר בעדותו בביהמ"ש, כי הנאשם ביקש ממנו לספק למתלוננת אוכל. לדבריו, עקב פניה זו של הנאשם, סיפק למתלוננת אוכל במשך שלוש שנים, וכי הנאשם נשא בתשלום עבור הארוחות.

דין והכרעה

20. יצוין, כי המתלוננת במסגרת עדותה בביהמ"ש הפכה את הסדר הכרונולוגי של האירועים נשוא כתב האישום, כפי שמסרה במשטרה. התביעה מבקשת לקבוע כי אין בכך כדי לפגוע במהימנותה, שכן עבר זמן ניכר מאז

התרחשות האירועים נשוא כתב האישום. יצוין, כי בעדותה בביהמ"ש מסרה המתלוננת, כי באירוע הראשון הנאשם חיבק אותה, וכשפנה לדרכו נגע בישבנה, ואילו באירוע השני, על פי הסדר הכרונולוגי, הנאשם בא מאחוריה, נגע בחזה, וכן במקומות אחרים בגופה, כמפורט בכתב האישום.

(פרוטוקול מיום 19.3.13, עמ' 14, שורות 18-19).

21. אין ספק, כי תיאור הדברים על ידי המתלוננת ביחס לזמן ביצוע העבירות מעלה, כי **קיימת סתירה** בין דבריה בביהמ"ש, לבין הודעתה במשטרה ובדו"ח העימות. מדובר בשינוי סדר הכרונולוגי של האירועים.

22. על פי דברי המתלונן, **בהודעתו במשטרה אין כל אזכור** באשר לאירוע הראשון מבחינה כרונולוגית, שהוא **האירוע החמור** מבחינת תיאור הדברים על ידי המתלוננת. בביהמ"ש מסר רק כי המתלוננת אמרה לו כי הנאשם נגע בחזה. הסינוגר הקשה במסגרת החקירה הנגדית של המתלונן, כי המתלונן לא הזכיר, ולו פעם אחת, את האירוע שהתרחש במטבח בדירתה של המתלוננת. לדברי המתלונן, כאשר **יצאו** מתחנת המשטרה מסרה לו המתלוננת כי הנאשם נגע בחזה. גם כאשר הגיע המתלונן לתחנת המשטרה על מנת להגיש תלונה בגין איום מצד הנאשם בטלפון לאחר מספר ימים, **לא הזכיר** זאת במסגרת תלונתו במשטרה.

23. על פי דברי המתלוננת, היא סיפרה למתלונן את עלילות **שני** האירועים, ולא רק את התרחשותו של האירוע השני שעניינו נגיעה בישבנה בלבד. הסינוגריה טוענת בעניין זה, כי שני המתלוננים הגיעו **ביחד** לתחנת המשטרה ומסרו תלונות באותו מעמד. דברי המתלוננת עומדים **בסתירה** לדברי המתלונן, שכן המתלונן לא מסר דבר אשר לנגיעה באיברים מוצנעים של המתלוננת.

(עמ' 9, שורות 20-25).

24. הנה כי כן, המתלונן לא מסר דבר וחצי דבר בחקירתו במשטרה באשר לאירוע הראשון, שהוא החמור מבין השניים, וזאת כשלדברי המתלוננת היא סיפרה למתלונן את כל ההתרחשות. זאת ועוד, לדברי המתלונן, רק כאשר יצאה המתלוננת מתחנת המשטרה סיפרה לו המתלוננת על הנגיעה בחזה.

(עמ' 19, שורה 1).

25. המתלונן טוען, כי לא היה לו כל עימות עם הנאשם בתחנת המשטרה. עובדה זו אינה נכונה על פניה. גם במסגרת העימות, לא מסר המתלונן כי המתלוננת מסרה לו שהנאשם נגע בחזה כשהתה במטבח.

26. הן במסגרת חקירתו במשטרה, בעימות ובביהמ"ש, הודה המתלונן כי איים על הנאשם. המתלונן אף הגדיר את עצמו כאדם חמום מוח.

(פרוטוקול עמ' 17).

27. צודקת הסניגוריה בטענתה, כי קיימות סתירות בדברי המתלוננת והמתלונן. לדברי המתלוננת כאמור, סיפרה על כל ההתרחשויות למתלונן, כל זאת על מנת למנוע הגעת הנאשם לביתם, וזאת לנוכח התנהגות הנאשם. יצוין, כי המתלוננים הגיעו יחדיו לתחנת המשטרה, ומסרו הודעות באשר לאירועים נשוא כתב האישום.

28. לו המתלוננת היתה מעלה סדר כרונולוגי שגוי של האירועים, כפי שטוענת התביעה, אזי במצב דברים זה **לבדו** ניתן היה אולי לקבל את גישת התביעה לפיה מדובר בשכחה. אלא שאין המדובר רק **בהיפוך** סדר הכרונולוגי לאירועים כפי שמסרה המתלוננת בביהמ"ש, אלא **בסתירה** בכל הקשור להתרחשויות, בינה לבין המתלונן. בעוד שהמתלוננת העידה כי מסרה על כל ההתרחשות למתלונן, ולאחריה ניגשו להתלונן יחדיו במשטרה, המתלונן בהודעתו במשטרה אינו מזכיר את האירוע החמור יותר והמפורט בכתב האישום, קרי האירוע הראשון. משמעות הדברים היא כי אין מדובר רק בשינוי סדר כרונולוגי של האירועים, אלא בסתירה הנוגעת לשורשו של עניין באשר להתרחשות האירועים, ובעיקר הכוונה היא לאירוע הראשון שהוא ממדרג החומרה הגבוהה, והמדבר בנגיעות באיברים מוצנעים בגופה של המתלוננת.

29. גם לעניין עבירות האיומים והטרדת עד, ניתן ללמוד מהמתלונן עצמו, כי נקט בלשון של איומים כלפי המתלונן. דבר זה בא לידי ביטוי הן בעדותו והן במסגרת חקירתו במשטרה.

(שורות 20-28, עמ' 18, שורות 1-2, שורות 25-26).

30. העובדה כי הנאשם התקשר לבית המתלוננת בנסיבות כפי שתוארו, אינה עולה כדי הטרדה. אל מול סתירות אלה בפרשת התביעה כמפורט לעיל, עומדת עדותו של הנאשם, וכן הודעתו במשטרה באופן שלם, וניתן לקבוע כי לא נמצאו סתירות בדבריו היורדות לשורשו של עניין.

31. הנאשם מדגיש בכל גרסתו, כי תמך במתלוננת, תוך שהוא מעודד אותה, ואף דואג לאספקת אוכל באמצעות בית חב"ד. לדברי הנאשם, השפעתו של המתלונן שהינו אדם עם בעיות נפשיות לדבריו, הינה השפעה שלילית על המתלוננת, מה גם שמדובר במערכת יחסים קשה עליה המתלוננת נהגה לספר לו. לדברי הנאשם, על רקע אי רצונו לתמוך במתלונן מבחינה כספית, כעס עליו המתלונן, וכך התגלגלה בסופו של דבר התלונה במשטרה. מצאתי מקום לציין, כי לדידי השאלה העיקרית היא האם התביעה הצליחה להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר. נכון הדבר, ואני מוכן להניח כי קיימת עננה מעל ראשו של הנאשם, אך עדיין השאלה היא האם על פי חומר הראיות שהובא בביהמ"ש, ניתן להרשיע את הנאשם באופן שלא מותר כל ספק סביר.

32. אל מול עדותו של הנאשם, העדר סתירות ועקביות, עומדת גרסת המתלוננים הכוללת סתירות היורדות לשורשו של עניין. אין המדובר בסתירות שהינן בשולי הדברים. כאמור, תיאור האירועים עצמם על ידי המתלוננים אשר הגיעו יחדיו לתחנת המשטרה, יש בו פער הפוגם בגרסתם, שהרי לדברי המתלוננת, סיפרה על כל ההתרחשויות למתלונן, ומקץ מספר שעות הגיעו לתחנת המשטרה למסור תלונה. המתלונן לא מעלה כלל וכלל במסגרת תלונתו במשטרה את האירוע החמור מבין השניים הכולל לכאורה מעשים מגונים חמורים יותר מהאירוע שהתרחש ביום הגשת התלונה, קרי נגיעה בישבנה של המתלוננת בלבד. זהו פער משמעותי ומהותי בתיאור

ההתרחשות עצמה. כשלזה מוסיפים היפוך בסדר כרונולוגי של הדברים נשוא כתב האישום, כעולה מעדותה של המתלוננת בביהמ"ש, והסותר את האמור בהודעתה במשטרה, או אז עולה הספק הסביר במלוא עוצמתו. בשים לב לדברים האמורים לעיל, וכן לעובדה כי המתלונן עצמו מאשר כי הוא חמום מוח ואיים על הנאשם בשיחת הטלפון, אזי קיימת השלכה גם ליתר האישומים שעניינם איומים והטרדת עד.

33. סוף דבר, הגעתי לכלל מסקנה שיש לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירות נשוא כתב האישום.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"א תמוז תשע"ד, 09 יולי 2014, במעמד הצדדים